

La mirada

Toni Vall

tvallka@hotmail.com

Un article dictat

Aquest és un article dictat. El primer que faig a la vida, i desitjo que sigui l'últim. Em disculpo d'un personalisme una mica exhibicionista. Espero que sàpiguen disculpar-lo. Un despreniment de retina de l'ull dret i la seva consegüent operació m'obliguen a abandonar aquesta columna uns dies en què he d'estar absolutament dedicat a l'exigent recuperació de la visió.

Un acte, per a mi tan quotidià i plaent, com veure la televisió i escriure sobre el que hi veig s'ha convertit en una activitat no gaire recomanable, al menys durant uns dies. Algú farà aquell acudit: "Home, però, això de dolent per a la salut, ja ho era abans". Doncs no, no em fa recança reiterar, ara fins i tot amb més vehemència, que per a mi veure la tele ha estat des de sempre, i exagerant una mica, gairebé

Veure la tele ha estat des de sempre gairebé com respirar

com respirar, una de les activitats culturals més profitoses que se m'acudeixen. Aquests dies em podré els programes del 33, dos o tres partits del Barça, alguna ximpleria de xafarderies, *Salvados*, *Òpera en texans*, *El gran dictat*, cinc o sis lleugeres extravagàncies, *l'Arucitys* i *8aldia*, *Cinema 3* i algunes altres cites setmanals.

Sempre hi he trobat estímuls i sensacions balsàmiques, excitants i suggestives. Ha exercit sobre mi una perpètua i beneficiosa influència. És una medicina per a l'ànima que, ai las, ara voldria també per al meu ull malalt. Però no cal dramatitzar. Tot torna. Espero retornar en breu a aquest racó d'El Punt Avui que sento com a part fonamental de la meua vida. Fins aviat.